

SANT JOSEP: espòs de Maria (9)

El benaurat papa Joan XXIII, amb la seva llibertat de cor, no s'ho pensà dues vegades i gosà posar el nom de sant Josep en el que es considerava intocable del Cànon Romà. Alguns liturgistes de l'època ho blasmaron: “¿Com gosa posar el nom de sant Josep abans del de sant Joan Baptista, del qual el Senyor va dir que ningú més gran que ell ha nascut?”. El papa Benet, ara fa pocs anys, ordenà que el nom del sant patriarca fos esmentat en la resta de les pregàries eucarístiques. El nom no va sol, s'esmenta sempre com «l'espòs de Maria». Aquest és el títol més gran del sant patriarca, patró i protector de l'Església.

«Ell és l'home just que Déu donà a la verge Maria per espòs», canta el prefaci de la seva solemnitat. Vet aquí, doncs, que en totes les Eucaristies que celebrem, sant Josep és recordat.

La humanitat del Verb de Déu fou engendrada en el si de Maria, i fou acollida per la paternitat legal de Josep. Que sigui legal no vol dir menys amorosa (un fill adoptiu no és menys estimat que un fill natural).

Josep rep Maria amb la dignitat d'esposa. Això és molt gran! Sense Josep, Maria no tindria aquesta condició, ni el nom. Serà per sempre Mare i esposa. Mare del primogènit d'una multitud de germans, que som nosaltres (Rm 8,29), i com a «esposa» simbolitzarà el misteri de l'Església. En ella i per ella resplendirà la santedat de l'Església, que viu de l'amor de l'Espòs i el porta a tot arreu on va.

En el Càntic dels Càntics es diu que «l'esposa és bruna, i, tanmateix, bella» (*nigra sum sed formosa*), perquè el sol l'ha colrat de la seva gràcia. També es diu que «habita en les tendes de Quedar» (Ct 1,3). Les tendes de Quedar eren les tendes dels nòmades, fetes amb pell de cabra negra, embrutides pel sol i per la pols del vent del desert. Les tendes d'un poble nòmada són les tendes del rei, on es guarden els seus tresors preciosos.

Sant Bernat, en el seu comentari als Càntics, escriu que l'Església apareix als ulls del món enlletgida pels pecats dels seus fills i dels seus ministres, però dins conté els tresors de la gràcia, dels sacraments que la renoven, de la Paraula que il·lumina el seu camí, la intercessió de la Mare de Déu i la santedat dels seus fills amagada davant del món. Una santedat que s'emmiralla en sant Josep, la dels *senzills i humils de cor* pels quals Jesús, ple de goig, dona gràcies al Pare (Mt 11,25).

El *poble sant de Déu*, que tantes vegades anomena l'arquebisbe Joan, fa camí cap al Regne, en la gran peregrinació vers la Jerusalem del cel. Us imagineu a Maria i a Josep, amb Jesús adolescent, albirant la ciutat i pujant a Sió cantant el salm 121,2: *Quina quan em van dir: anem a la casa del Senyor?* Els seus ulls devien espurnejar de goig indicible al contemplar la ciutat aturonada a la muntanya de Sió. Ells dos, Maria i Josep, amb l'Infant que els havia estat donat, enmig dels peregrins: Déu amagat enmig del seu poble (Jn 1,26).

Som peregrins, la nostra pàtria és el cel. Sant Josep ho va aprendre en els seus pelegrinatges: cap a Betlem, on havia de néixer el Messies; en l'anar i el tornar d'Egipte; cap a Natzaret i en els seus pelegrinatges de Galilea a Jerusalem per celebrar les festes d'Israel. Els pobres quan viatgen no són notoris perquè porten poc bagatge. L'únic tresor que tenia la família de Natzaret era el seu fill. També el tresor més gran que tenim nosaltres és la nostra fe i la presència del Senyor que camina en nosaltres. Aquesta és l'onzena lliçó de Josep: aprendre que som peregrins. A la carta als Hebreus hi ha escrit: *no tenim aquí la ciutat que durarà per sempre, sinó que*

busquem la que encara ha de venir (He 13,14). Allí, Déu serà tot en tots (1Co 15,28). La gràcia i l'alegria sempre van justes. Caminem en la fe, doncs, amb la joia al cor. El camí de la fe és un camí d'himnes i de llum.

Del llibre “Pelegrins del Senyor” de Mn. Miquel Melendres, prevere de la nostra arxidiòcesi (2)

Oh temerosos, eixampleu els cors! Acudiu a la gran revelació del sant embolcallat de fosquedats! L'evangelista, quan ha dit d'ell que era just, ha eixugat la ploma dels elogis. Per un gra que ens n'ha mostrat, ha volgut que poguéssim entendre la preciositat de l'enfilall que fou la seva vida: li ha plagut, no obstant, de tancar-lo, per al nostre profit, en un estoig silenciós, envellutat de fosca.

Entengueu —sembla que Déu ens vulgui dir— que es pot ésser feliç enmig de tenebres; que també s'obren mans amigues en la foscor. Que, com hi ha un poder pervers, hi ha un poder bo de les tenebres.